

[Albrechtsen]

behandling vedrørende Vestsahara, ikke er nogen genfremsættelse. Dermed kan man så også konstatere, at udenrigsministerens påskud for ikke at ville gå ind i denne debat heller ikke var specielt velovervejet.

Bjørn Elmquist (V):

B 15 er en genfremsættelse, B 16 er det ikke, det kan der da vist ikke være nogen tvivl om. Det synes jeg heller ikke at der har været anledning til tvivl om efter de indlæg, der har været indtil nu.

Alligevel vil jeg være lige kort for begge forslags vedkommende og naturligvis tilslutte mig det, udenrigsministeren sagde. Men jeg synes også, at det, hr. Qvist Jørgensen sagde her fra talerstolen, var så godt, at jeg vil gøre det til min holdning til dette.

Det kan ikke være meningen, at vi skal bruge tiden her i Folketinget, hvor vi har tusind ting at se til, til at gennemgå forslag som dem, der foreligger her. Det er nålestikspolitik, og vi tror ikke, at vi ved behandlingen af nogle folketingsbeslutningsforslag kommer nogen vegne med dette.

Hermed være ikke sagt, at det ikke er seriøse og alvorlige problemer, som har vidtrækkende betydning for os alle sammen, og som vi må have en holdning til, men jeg må opfatte det som deklaratoriske formål, VS har med at fremsætte forslag som disse.

Riishøj (SF):

Jeg vil nu protestere mod hr. Bjørn Elmquists sidste udtalelser. Vi har jo diskuteret Afghanistan med alle partiernes tilslutning i Folketinget, og vi har diskuteret Nicaragua. Vi har her at gøre med to alvorlige konflikter, som imidlertid ingen af de to supermagter er interesseret i at behandle alvorligt, og spørgsmålet er, om vi her i Danmark skal glemme eller bagatellisere alvorlige konflikter, som beklageligvis ingen af supermagterne og slet ikke den vestlige alliance vil drøfte.

De bemærkninger, som hr. Bjørn Elmquist gjorde, synes jeg vidner mere om, hvordan alvoren defineres, end om konflikternes faktiske karakter, for det, vi har at gøre med, er to dybt alvorlige konflikter.

Hvis vi tager Eritreaproblemet, ved alle, at nok er det tilsyneladende en glemt konflikt, men det er en konflikt, der meget vel kan udvikle sig til at blive et nyt Libanon. Vi ved

jo alle, at Sovjetunionen er engageret på den ene side i konflikten. Man har skiftet fra at støtte Somalia til senere at støtte Etiopien og er faktisk reelt direkte involveret i denne krig.

Vi ved også, at krigen har et omfang, der gør, at den kan eskalere, og vi ved, at begge supermagterne har så store interesser på spil omkring Afrikas Horn, at krigen meget vel kan blive fredstruende.

Det, der gør konflikten lukket i forhold til andre konflikter, Afghanistan f.eks. og også Nicaragua og andre, er, at de afrikanske lande og dermed også De Forenede Nationer har været meget tilbageholdende med at tage initiativer i denne forbindelse, idet de afrikanske lande i denne sag modsat Vestsaharasagen er tilbageholdende med at engagere sig i selve spørgsmålet om grænsedragningen. Vi ved, at Moçambiques tidligere præsident, Machel, faktisk var den af de afrikanske ledere, som følte et ansvar for at få blødt op i denne konflikt, men ellers har OAU og dermed også De Forenede Nationer været meget tilbageholdende.

Jeg håber meget, at vi i udvalget kan få en drøftelse af, hvordan Danmark kan forholde sig til de to konflikter. Vi har i hvert fald fået oplyst, at den norske regering, modsat den danske, er en hel del optaget af Eritreakonflikten, og at den forsøger på en eller anden måde at sondere terrænet for at få en mægling i stand, der kunne munde ud i en dialog mellem parterne og eventuelt i en konfederation mellem Eritrea og centralregionen.

Vi lægger i hvert fald fra SFs side stor vægt på, at Danmark udnytter de initiativer, der måtte kunne tages internationalt for at få en form for voldgift og mægling ind i en konflikt, der meget vel kan blive fredstruende, men hvor begge supermagterne og beklageligvis også De Forenede Nationer i høj grad har været handlingslammet.

Med hensyn til Vestsaharakonflikten forstår jeg ikke helt den socialdemokratiske holdning. Jeg ved, at Socialdemokratiet i Socialistisk Internationale har et samarbejde med Polisario. Her er der ikke tale om, at de afrikanske lande er tilbageholdende og heller ikke FN. Polisario er anerkendt af OAU, af over 60 lande i den tredje verden, og det er hårrejsende, dersom Danmark ikke – i hvert fald på dette punkt – med god samvittighed,